

Kraków, 8 grudnia 2014 r.

Prof. dr hab. Bogusław Skowronek

Katedra Lingwistyki Kulturowej i Komunikacji Społecznej

Katedra Mediów i Badań Kulturowych

Instytut Filologii Polskiej

Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

**Recenzja dorobku naukowego i jednotematycznego cyklu publikacji
w postępowaniu habilitacyjnym
dr Danuty Kępy-Figury**

I.

Pani dr Danuta Kępa-Figura jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Zakładu Dziennikarstwa Wydziału Politologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Pracę rozpoczęła w 1998 r. na stanowisku asystenta, w roku 2002 została mianowana adiunktem. Pracę magisterską z zakresu filologii polskiej, *Określenia przestrzeni jako sposób porządkowania i wartościowania świata*, napisaną pod kierunkiem prof. Ryszarda Tokarskiego, dr Danuta Kępa-Figura obroniła w 1994 roku w Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, zaś stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa uzyskała w 2001 roku w tym samym wydziale i uczelni na podstawie rozprawy *Językowy obraz ptaka i wybranych nazw gatunkowych we współczesnej polszczyźnie* przygotowanej pod kierunkiem prof. Ryszarda Tokarskiego. W zmodyfikowanej postaci praca ta została opublikowana jako monografia naukowa zatytułowana *Kategoryzacja w komunikacji językowej na przykładzie leksemu „ptak”* (Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin 2007, ss. 332).

Opublikowany dorobek naukowy Pani dr Danuty Kępy-Figury liczy 35 pozycji bibliograficznych. Na wskazany dorobek, który pod względem jakościowym oceniam bardzo wysoko, składają się: 1 monografia autorska – wspomniana już rozprawa *Kategoryzacja w*

komunikacji językowej na przykładzie leksemu „ptak”; 1 monografia współautorska, *Przemoc w języku mediów? Analiza semantyczna i pragmatyczna audycji radiowych*; 5 monografii współredagowanych oraz 28 tekstów w czasopismach naukowych i monografiach wieloautorskich. Pragnę zaznaczyć, iż Habilitantka drukowała swe prace w prestiżowych czasopismach (np. „Studia Medioznawcze”, „Zeszyty Prasoznawcze”) oraz wydawnictwach najważniejszych ośrodków akademickich w Polsce, m.in. w Poznaniu, Warszawie, Wrocławiu, Krakowie, Łodzi i rodzimym Lublinie, w tym również w tak wiodących cyklach naukowych, jak lubelska „czerwona seria”. Na pozytywne podkreślenie zasługuje także fakt publikowania poza granicami naszego kraju: teksty dr Danuty Kępy-Figury ukazały się w naukowych periodykach w Monachium, Pradze, Nitrze, Koszycach i Hrádec Kralové.

II.

Ocena jednotematycznego cyklu publikacji, zgłoszonego jako osiągnięcie naukowe

Intencjonalność przekazu medialnego (ujęcie językoznawcze)

Jako osiągnięcie naukowe (w myśl obowiązującej Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym) dr Danuta Kępa-Figura zgłosiła jednotematyczny cykl 16 publikacji zatytułowany *Intencjonalność przekazu medialnego (ujęcie językoznawcze)*. Niezwykle wysoko oceniam artykuły, składające się na ów cykl. Omawiany zestaw publikacji stanowi myślową całość precyzyjnie spojeną metodologią lingwistyki kulturowej, zwłaszcza językowego obrazu świata połączoną ze sprawnie wykorzystywanym instrumentarium medioznawczym (modelem komunikacji Johna Fiske’a), semantyczno-kognitywnym (tezami relatywizmu językowego i teoriami narracji), pragmatycznym (teorią aktów mowy i zasadami Grice’a) oraz genologicznym (analizami gatunków Michaiła Bachtina, Anny Wierzbickiej i Marii Wojtak). W mej opinii są to najlepsze – bo najbardziej efektywne badawczo – założenia teoretyczno-metodologiczne, jeśli chodzi o analizy komunikacji medialnej. Habilitantka konsekwentnie spogląda na język przekazów medialnych jako na kognitywną, semantyczną, pragmatyczną oraz genologiczną całość znaczeniową, zawsze powiązaną z kulturą, określonymi technologiami medialnymi oraz z nadawcami i ich intencjami, mocno wpisanymi w te fenomeny. Taki sposób oglądu badanych zjawisk medialno-językowych akceptuję w całej rozciągłości.

Zdecydowanie podzielam pogląd lubelskiej Językoznawczyni, iż komunikację medialną należy rozumieć jako obszar generowania znaczeń (ujęcie Johna Fiske’a), w którym

nadawca i odbiorca są interpretatorami przekazu, komunikacja medialna jest zaś relacją pomiędzy nadawcą i tekstem oraz tekstem i odbiorcą. Tym samym, komunikacja medialna nie jest prostą transmisją danych, ani tym bardziej informowaniem. Właśnie zagadnienie informacyjności komunikacji medialnej było przedmiotem wielu analiz Habilitantki. Rozważania na ten temat zawsze sytuuje Ona na szerokim tle teoretycznym (podziwiać należy erudycję Autorki), równocześnie precyzyjnie je profiluje. W analizie przekazów medialnych mocno (i moim zdaniem – słusznie) akcentuje założenia relatywizmu językowego, traktowanego jako wyraz subiektywizmu aktywności poznawczej człowieka oraz konsekwencję indywidualnego odbioru świata. Od strony genologicznej Badaczka przekonująco dowodzi, iż gatunek medialny zwany „informacją” jest gatunkiem postulowanym, a informacyjność należy jedynie do sfery przekonań. Słusznie zauważa, iż „założenie obiektywizmu, tak istotne dla gatunku mowy ‘informacja’, wskazywałoby na konieczność ignorowania językowego obrazu świata” (*Gatunek mowy „informacja” – czy to możliwe*, s. 232). Tezę, iż przekazy medialne obiektywne być nie mogą, gdyż realizują (przenoszą) określone obrazy świata zwane „medialnymi obrazami świata” przyjmuję z ogromną satysfakcją. Koncepcja „medialnego obrazu świata” sformułowana przez Habilitantkę (wraz z Pawłem Nowakiem w tekście *Językowy obraz świata a medialny obraz świata*) jest ujęciem oryginalnym i sądzę, że przełomowym dla językoznawstwa zorientowanego medialnie. Osobiście, w swoich badaniach, również mocno akcentuję walory kognitywne mediów, ich „sensotwórczy” charakter – fakt, że stają się one (mogą stać się) jednym ze źródeł definicji rzeczywistości i że mogą kształt realnej rzeczywistości, przez oferowaną wielość znaczeń (właśnie medialnych obrazów świata), poznawczo modyfikować. Koncepcja „medialnych obrazów świata” Danuty Kępy-Figury jest jedną z rudymenarnych założeń uprawianej przeze mnie mediolingwistyki (zresztą z innych ustaleń Habilitantki także wielokroć korzystałem w swej pracy poświęconej polszczyźnie medialnej). Fakt, iż recenzowane tu prace są często cytowane i wykorzystywane w badaniach innych lingwistów, zajmujących się komunikacją medialną stanowi jednoznaczny dowód ich naukowej rangi.

Na zagadnienia intencjonalności przekazów medialnych lubelska Badaczka spogląda zawsze wieloaspektowo. Jak już wskazywałem wcześniej, rozważania swe sytuuje na mocnym podłożu koncepcji językowego obrazu świata, tez relatywizmu językowego oraz teorii aktów mowy i zasady kooperacji Grice’a. Sprawnie i efektywnie badawczo łączy te ujęcia. Co więcej, wielokroć dokonuje ich reinterpretacji, nie waha się też podjąć polemiki z

ugruntowanymi teoriami, np. gatunków mowy Anny Wierzbickiej, czy typologii funkcji (intencji) wypowiedzi Renaty Grzegorzczukowej. Przykładowo, twórcze spojrzenie z perspektywy założeń relatywizmu językowego na zasadę kooperacji Grice'a pozwoliło ją zmodyfikować. Habilitantka zauważyła bowiem, iż ludzie współpracują ze sobą werbalnie w ramach określonych wspólnot językowo-kulturowych i w ich obrębie dokonują odpowiednich epistemologicznych założeń w odniesieniu do poszczególnych typów komunikatów medialnych. Równie twórczo została potraktowana kategoria narracji i narracyjności. Lubelska Językoznawczyni, w swej autorskiej koncepcji, wyróżniła poziom narracji zawartej w języku oraz poziom narracji przekazywanej za pomocą tekstu werbalnego. W Jej ujęciu narracyjność stanowi (podobnie jak antropocentryzm) cechę językowego obrazu świata, bowiem zawarty w języku obraz danego wycinka rzeczywistości jest uzależniony od zobaczenia w tym wycinku elementu określonej historii. Dostęp do narracji zawartej w języku (czyli, dostęp do JOS) umożliwia nie tylko analiza systemu, lecz także analiza tekstów. Dzięki takiemu podejściu dr Kępa-Figura dokonuje kolejnej reinterpretacji (redefinicji) uznanej kategorii, jaką jest w tym wypadku językowy obraz świata. Uznała Ona, iż można JOS rozumieć nie tylko jako zbiór prawidłowości zawartych w kategorialnych związkach gramatycznych oraz w semantycznych strukturach leksyki, lecz także – w aspekcie dynamicznym – jako wypadkową możliwych sposobów ujmowania rzeczywistości, czyli prawidłowości w sposobie przekształcania za pomocą tekstów zastanego obrazu świata.

Niezwykle ważną częścią recenzowanego tu osiągnięcia naukowego – doskonale zespoloną z innymi zagadnieniami cyklu – są prace poświęcone problematyce funkcji wypowiedzi medialnych, zwłaszcza fatyczności komunikacji medialnej. Jestem przekonany, iż w polu mediolingwistycznych badań nad fatycznością dr Danuta Kępa-Figura jest dziś niekwestionowanym autorytetem. Poświęciła temu problemowi wiele tekstów, w których uzupełniała, dopracowywała i rozwijała autorską koncepcję (na marginesie dodam, iż krytycyzm wobec własnych wcześniejszych ustaleń to dar rzadki u naukowców, świadczący o wielkości badacza). Szczególnie ważnym (i naukowo wybitnym) jest artykuł *Istota fatyczności a komunikacja medialna* z 2010 roku. Habilitantka jednoznacznie dowiodła, iż nadrzędną intencją współczesnej komunikacji medialnej jest funkcja fatyczna – komunikacja w mediach istnieje po to, by nawiązać („uczynić”) lub podtrzymać kontakt, czyli fizyczny i/lub psychiczny związek między nadawcą a odbiorcą. W pierwszym etapie rozważań nad fatycznością była ona sprowadzona do funkcji nakłaniającej (Badaczka wysunęła nawet tezę o

podrzędności funkcji fatycznej wobec funkcji nakłaniającej). Konstatacja ta została później zmodyfikowana (rozszerzona) o wskazanie również funkcji sprawczej. Rezygnując z traktowania funkcji fatycznej jako uszczegółowienia funkcji nakłaniającej, dr Danuta Kępa-Figura słusznie uznała, iż funkcja fatyczna mieści się w przestrzeni współdziałania funkcji sprawczej i funkcji impresywnej. Sprawczość poszczególnych typów medialnych aktów mowy Habilitantka rozumie jako moc zmiany rzeczywistości wewnętrznej lub zewnętrznej - chociażby poprzez sam fakt performatywnego „nadania” i akceptacji ról komunikacyjnych w przekazie medialnym: roli nadawcy i roli odbiorcy. Tak definiowany kompleks sił illokucyjnych doskonale wiąże się z koncepcją „medialnych obrazów świata”, czyli mentalnych konstruktów powstających właśnie podczas poznawania świata za pośrednictwem mediów. W ocenianych pracach widać wyraźnie holistyczną koncepcję rozumienia mediów i konsekwencję w ich badaniu. Fakt ten pragnę pozytywnie zaakcentować.

Najbardziej charakterystycznym sposobem nawiązania i podtrzymania kontaktu w komunikacji medialnej jest według dr Kępy-Figury wykorzystywanie gier językowych. Lubelska Badaczka w wielu swoich publikacjach (także w tych spoza cyklu oraz we współautorskiej książce *Przemoc w języku mediów? Analiza semantyczna i pragmatyczna audycji radiowych*), opierając się na rzetelnie przeanalizowanym empirycznym materiale, pokazała właściwości formalne oraz rozmaite przejawy i typy gier językowych. Udowodniła, iż w komunikacji medialnej gry występują o wiele częściej niż w komunikacji bezpośredniej. Wskazała również bardzo ważną ich cechę: w sytuacji, gdy rzeczywista interakcja interpersonalna nie jest możliwa, to właśnie gry językowe – poprzez fatyczność – symulują owe interakcje. Uważam, iż badania dr Danuty Kępy-Figury nad grami językowymi stanowią bardzo ważny i niezwykle cenny poznawczo wkład w polską mediolingwistykę.

Podsumowując tę część recenzji, uważam, iż teksty stanowiące jednotematyczny cykl publikacji (traktowany tu jako osiągnięcie naukowe) ukazują Habilitantkę jako Językoznawczynię w pełni ukształtowaną i dojrzałą naukowo, o wysokim stopniu samodzielności badawczej, konsekwentną w badaniu języka i mediów. Recenzowane publikacje jednoznacznie świadczą, iż dr Danuta Kępa-Figura posiada mocno ugruntowane i adekwatne do przedmiotu badań zaplecze teoretyczne. Pragnę też podkreślić ogromną świadomość metodologiczną Habilitantki, Jej doskonałą umiejętność efektywnego wykorzystywania narzędzi badawczych wielu subdyscyplin lingwistycznych. Chcę również zaakcentować umiejętność niezwykle trafnego diagnozowania i następnie wszechstronnej

analizy języka i komunikacji w przestrzeni medialnej. Lubelska Badaczka posiada wybitną zdolność spójnego łączenia rozważań *stricte* teoretycznych z rzetelnymi badaniami empirycznymi. Wszystkie wnioski przez Nią prezentowane posiadają mocne zaplecze w postaci precyzyjnie przeprowadzonych analiz doskonale dobranego materiału badawczego. Pragnę podkreślić gruntowność, wielostronność, wnikliwość oraz szczegółowość prowadzonych analiz i interpretacji przekazów medialnych. W ocenianych tekstach pozytywnie zwraca też uwagę język i sposób prowadzenia wywodu. Dyskurs jest klarowny, nie ma przegadania, dygresyjności, czy fragmentów zbędnych. Habilitantka zawsze dokładnie formułuje problem badawczy, a potem konsekwentnie i precyzyjnie go rozwiązuje, stąd też kompozycja Jej prac jest nienaganna, podobnież logika argumentacji. I co najważniejsze – efektem wyliczonych wyżej walorów ocenianych tu prac są nieodmiennie interesujące wyniki naukowe. Na jeszcze jeden aspekt chciałbym zwrócić uwagę. Otóż, Pani dr Danuta Kępa-Figura charakteryzuje się dużą skromnością naukową i równocześnie ogromną samoświadomością. Chociaż Jej prace są twórcze, oryginalne, a wielokroć nowatorskie i odkrywcze, to zawsze sama określa swe dokonania jako ledwie „usiłowania”, „próby”, „zastanawianie się”, „refleksję w akcie tworzenia”, itp. Habilitantka ma pełną świadomość, iż opis komunikacji medialnej nie może mieć charakteru ostatecznego. Wielość form językowych charakteryzujących komunikację medialną, jej zmienność i dynamiczny rozwój wykluczają zamykający opis. Cieszy, iż Badaczka ten fakt zauważa.

Wszystkie te przymioty stanowią moim zdaniem mocną podstawę do uzyskania przez Panią dr Danutę Kępę-Figurę stopnia akademickiego, poświadczającego Jej samodzielność naukową. Nie ukrywam, iż jako recenzent w niniejszym przewodzie znajduję się w komfortowej sytuacji (tak dla siebie, jak i pewnie dla Habilitantki), bowiem przedmiot badań (obszar języka motywowanego medialnie), założenia teoretyczne (lingwistyka kulturowa, JOS, semantyka kognitywna, pragmalingwistyka, genologia medialna, medioznawstwo), wreszcie zebrany materiał, sposób prowadzonych analiz i ich wnioski w pełni mieszczą się w moich oczekiwaniach i moim wyobrażeniu mediolingwistyki - tak więc, cykl publikacji *Intencjonalność przekazu medialnego (ujęcie językoznawcze)*, zgłoszony jako osiągnięcie naukowe, akceptuję bez zastrzeżeń i oceniam bardzo wysoko.

III.

Ocena pozostałego dorobku naukowego (publikacji)

Wszystkie pozostałe prace Habilitantki są równie wysokiej próby, jak te składające się na jednotematyczny cykl publikacji. Szczególnie chcę zwrócić uwagę na autorską monografię *Kategoryzacja w komunikacji językowej na przykładzie leksemu „ptak”*. Jest to praca będąca wzorcowym przykładem, jak w badaniach semantycznych aplikować metodologię językowego obrazu świata i kognitywną koncepcję definicji otwartej. Na przykładzie leksemu „ptak” oraz wybranych gatunków ptaków dr Danuta Kępa-Figura pokazała w jaki sposób konkretna jednostka pojęciowa „nasyca” się znaczeniem i werbalizuje w danej kulturze. W odtworzeniu w miarę pełnego językowego obrazu ptaka (i wybranych gatunków) wydatnie pomogło wykorzystanie słabo utrwalonych konotacji tekstowych. Praca ta jest ważna metodologicznie (dowodzi efektywności semantyczno-kognitywnych badań nad konceptualizacjami określonych zjawisk rzeczywistości) oraz cenna poznawczo. Jest także przykładem wzorowego warsztatu badawczego (dobór materiału – odpowiednie narzędzia metodologiczne – precyzyjna analiza). Problematyce tej Habilitantka poświęciła również 3 artykuły (wcześniejsze niż monografia). Wszystkie one mieszczą się w metodologii JOS i stanowią wstępne, ale zgodne z wiedzą lingwistyczną i sztuką językoznawczej analizy rozeznanie problemu podjętego następnie w książce.

Tematyce gier językowych, tak charakterystycznych dla komunikacji medialnej, Autorka, jak już zaznaczałem wcześniej, poświęciła rozdział w monografii wieloautorskiej *Przemoc w języku mediów? Analiza semantyczna i pragmatyczna audycji radiowych* oraz jeszcze 4 inne artykuły (pokazujące gry językowe funkcjonujące w różnych mediach i realizowane za pomocą różnych środków). O mojej wysokiej ocenie prac dr Kępy-Figury poświęconych grom językowym już pisałem. Nie będę więc jej w tym miejscu powtarzał. Podobnie wcześniej pozytywnie oceniłem, bardzo ważny moim zdaniem, tekst napisany wspólnie z Pawłem Nowakiem *Językowy obraz świata a medialny obraz świata*. W mej opinii publikacja ta, ze względu na rangę koncepcji, winna być częścią cyklu publikacji zgłoszonego jako osiągnięcie naukowe.

Na jeszcze jeden ważny tekst Habilitantki chciałbym zwrócić uwagę. W artykule *Ideologizacja i „dezideologizacja” komunikacji medialnej* podejmuje Ona nader interesujące (i ważne dla mediów) zagadnienie nieodłącznej ideologizacji przekazów medialnych. Zgadzam się, iż wyrazistą intencją ideologizacji jest wpisana w nią impresywność oraz że można mówić o nakłanianiu do ideologii i nakłanianiu dzięki ideologii. W pełni również akceptuję pogląd, iż „nadawcy medialni mogą istnieć tylko wtedy, gdy odnajdą (czy stworzą)

odpowiednio liczną grupę odbiorczą. Odwoływanie się do ideologii jest zatem także przejawem fatyczności przekazu medialnego” (s. 123). To bardzo ważny artykuł, choć nieco brakuje mi szerszego (kulturowego) rozumienia pojęcia „ideologia”. Zresztą podobną uwagę sformułowałbym w odniesieniu do artykułu o relatywizmie języka (*Relatywizm języka – pułapka bezczynności czy szansa aktywności poznawczej*). Zdecydowanie tekst byłby bogatszy, gdyby wskazać rozmaite konteksty kulturowe i autorskie teorie (np. Rorty`ego, Fisha, Markowskiego), wzbogacające funkcjonowanie pojęcia „relatywizm”. Uwagi te zgłaszam jedynie w tonie niezobowiązującej sugestii, mam bowiem świadomość, iż dla tak zdyscyplinowanej Lingwistki, jaką jest dr Danuta Kępa-Figura, wszelkie niejęzykoznawcze (w tym wypadku mocno kulturoznawcze) rozważania jedynie rozbijałyby Jej precyzyjny wywód. Poza tym, w tytule zgłoszonego osiągnięcia naukowego wyraźnie Badaczka zaznaczyła, iż przedstawia *ujęcie językoznawcze*.

IV.

Ocena innych aktywności naukowych oraz organizacyjnych i dydaktycznych

Pragnę bardzo pozytywnie zaznaczyć sporą aktywność konferencyjną Habilitantki oraz Jej naukowe kontakty zagraniczne. Jak wiadomo, aspekty te są niezwykle ważne w ocenie dokonań osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora habilitowanego; z satysfakcją fakt ten więc konstatuje. Uczestniczyła Ona z referatami w **32** konferencjach naukowych, w tym aż **11** było konferencjami międzynarodowymi, w których dr Kępa-Figura aktywnie brała udział (**4** razy występowała z referatami w ośrodkach zagranicznych: w Pradze, Hrádec Kralové, Nitrze i Prešovie. Warto w tym kontekście dodać, iż była Ona współtwórczynią seminarium kognitywistycznego w Uniwersytecie Karola w Pradze). Co szczególnie ważne, od 2012 roku bierze też udział w pracach międzynarodowego grantu „Alternatywne sposoby kształtowania obrazu świata w systemie językowym i tekstach”. Wcześniej uczestniczyła w dwóch innych grantach: „Językowy obraz świata” (w latach 1996-1999) oraz „Przemoc w języku mediów” (w latach 2000-2003). Pani dr Danuta Kępa-Figura była również współtwórczynią **6**. Konferencji naukowych „Współczesne media” – inicjatyw bardzo liczących się w środowisku medioznawców, politologów, dziennikarzy oraz lingwistów zorientowanych medialnie. Poza tym Habilitantka jest członkinią **4**. Towarzystw naukowych, w tym Europejskiego Stowarzyszenia Młodych Sławistów POLYSLAV. Dzięki tym wszystkim działaniom, zarówno na polu krajowym, jak i zagranicznym, Jej nazwisko jest

dobrze rozpoznawalne w środowisku językoznawców i medioznawców. To niezwykle ważny element w całościowej ocenie dorobku.

Kończąc niniejszą recenzję, pragnę pozytywnie odnieść się do ostatniego pola w działaniach Habilitantki. Pani dr Danuta Kępa-Figura, jako nauczycielka akademicka, prowadzi wysoko oceniane przez przełożonych oraz studentów zajęcia dydaktyczne, m.in. z zakresu komunikacji językowej, kultury języka, pragmatyki, reklamy w społeczeństwie informacyjnym, języka komunikowania społecznego oraz medialnego obrazu świata. Wielokrotnie pełniła również funkcje opiekuna roku na studiach dziennikarskich. Pomagała też w stworzeniu pisma studenckiego „Polformance” oraz wielokrotnie konsultowała powstawanie prac licencjackich oraz magisterskich. Aneks z tekstami audycji oraz zestawy ćwiczeń dołączone do książki *Przemoc w języku mediów? Analiza semantyczna i pragmatyczna audycji radiowych* były również wykorzystywane podczas zajęć ze studentami.

V.

Konkluzja

Jestem głęboko przekonany, iż zarówno **cykl publikacji *Intencjonalność przekazu medialnego (ujęcie językoznawcze)***, będący osiągnięciem naukowym w myśl Ustawy o stopniach i tytule naukowym **oraz bogaty i zróżnicowany dorobek naukowy dr Danuty Kępy-Figury stanowią znaczny i twórczy wkład w rozwój dyscypliny**, jaką jest językoznawstwo. Dokonania badawcze Habilitantki jednoznacznie też dowodzą, iż **wykazuje się Ona istotną aktywnością naukową**. Wszystko to upoważnia mnie do jednoznacznego stwierdzenia, iż Pani dr Danuta Kępa-Figura **spełnia ustawowe wymagania stawiane habilitantom i może zostać dopuszczona do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego**. Wniosek ten przedkładam Komisji Habilitacyjnej, a za jej pośrednictwem Radzie Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

